jednáním stěžovatelovým a že tento podle svého zaměstnání a podle platných předpisů snadno mohl postříci, že jeho jednání jest způsobilé přivoditi nebezpečenství života, an 1. měl rozžata na voze veliká světla, 2. zahlédl chodce na vzdálenost asi 80 m jíti proti autu s hlavou sehnutou, 3. skutečnost tato musela pro něho znamenati, že člověk ten jest reflektory oslněn.

Zmateční stížnost uplatňující zmatečnost § 281 čís. 9a) tr. ř. nelze však přisvědčiti ani, pokud se domnívá, že užívání oslňujících reflektorů jest upraveno jen předpisem § 10 min. nař. čís. 81/1910 ř. zák. a že tudíž obžalovaný nebyl povinen světlo stlumiti, jak vyslovuje napadený rozsudek. V cit. ustanovení jest ovšem vysloven zákaz užívati takového osvětlení v osadách po městsku zastavených, tím však není ještě řečeno, že by jinde za všech okolností byl řidič automobilu oprávněn používati oslňujících reflektorů. Nesmí tak učiniti, kdykoliv může takové oslnění ohroziti život a bezpečnost lidského těla. Je proto povinností šoféra zmírniti světla při jízdě silnicí mimo osady po městsku zastavené, spatří-li při jízdě člověka přímo v jízdní dráze proti sobě jdoucího, ana skutečnost v souzeném případě znalci potvrzená, jinak obecně známá, že oslněný člověk má představy zcela nejisté, činí vždy nespolehlivým očekávání šoférovo, že při oslňujícím osvětlení bude mu lze projeti těsně kolem, aniž by byla vyloučena možnost, že třeba v posledním okamžiku chodec nebo jezdec v nejistotě představ vzbuzených reflektory, dostane se mu přímo pod vůz. Považoval-li proto obžalovaný za nemožné z důvodů vlastní bezpečnosti stlumiti světla, pak všeobecný předpis § 45 cit. min. nař. vzhledem na trestní normu § 335 tr. zák. mu nezbytně ukládal, by do té míry zmírnil rychlost své jízdy, by za všech okolností byl jejím pánem a mohl po případě i vůz okamžitě zastaviti, měla-li by bezpečnost osoby v jízdní dráze se rovněž pohybující býti ohrožena. Nelze se proto obžalovanému vůbec dovolávati skutečnosti, že mu déšť bránil použíti mírnějšího osvětlení; rozsudek správně hledává jeho neopatrnost i v tom, jak již shora naznačeno, že v případě takovém vůz nezastavil, když zahlédl N-ého jíti proti autu se sklopenou hlavou. K takovému zmírnění jízdy po případě zastavení vozu měl obžalovaný dosti času, an N-ého zahlédl již na vzdálenost 80 m. Pokud stížnost výtkou neúplnosti rozsudku namítá, že i nestlumená světla nemají při dešti notoricky takové osvětlovací síly jako při dobrém počasí, přehlíží, že se obžalovaný tímto způsobem nehájil, že podle trestního oznámení svědek Š., sám šofér, označil četnictvu jako příčinu nehody oslnění N-ého a podle svědectví Jana Č-y světla tehdy skutečně oslňovala; jest proto nerozhodné, zda síla reflektorů působila tehdy mírnějším stupněm oslnění, či nikoliv. Bylo tudíž zmateční stížnost zamítnouti.

Čís. 4462.

Padelanie súkromnej listiny podľa § 401 tr. zák. predpokladá len padelanie jej formálnych náležitostí, nezáleží pri tom na nepravdivosti obsahu.

(Rozh. z 15. septembra 1932, Zm IV 238/32.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti I. W., obžalovanému zo zločinu padelania súkromnej listiny, po verejnom pojedávaní o zmätočnej sťažnosti obžalovaného vyniesol rozsudok, ktorým zmätočnú sťažnosť odmietol, avšak z dôvodu zmätočnosti, uvedeného v bode 1 a) § 385 tr. p., z úradnej moci zrušil rozsudky oboch súdov nižšieho stupňa a podľa bodu 1. § 326 tr. p. oslobodil obžalovaného od obžaloby proti nemu pre pokus zločinu podvodu podľa § 50 tr. zák. nov., §§ 65, 380, 383 tr. zák. a pre zločin padelania súkromnej listiny podľa §§ 401, 402 tr. zák. a § 2/1 tr. nov. z. r. 1929 podanej.

Z dôvodov:

Pri preskúmaní veci presvedčil sa najvyšší súd o tom, že súdy nižších stolíc sa mýlily, keď obžalovaného za vinného uznaly. Podľa zistených skutočností obžalovaný bol dlžný firme A. a spol v B. 5.000 Kč. Dňa 3. apríla 1929 obžalovaný išiel do kancelárie zástupcu menovanej firmy advokáta dra S., ktorému jako splátku zaplatil 200 Kč, potom hneď falošne ohlásil v kancelárii S.-ovej zamestnanej M. K., že sa s advokátom ujednal, že na úplné vyrovnanie pohľadávky má zaplatiť len 1.500 Kč, na čo 200 Kč už platil, a dal si menovanou v neprítomnosti dra S. vydať potvrdenie s týmto obsahom: »Poprad am 3. April 1929. Herrn I. W., Poprad. Teile Ihnen höfl. mit, dass ich in der Angelegenheit B. 200 Kč übernommen habe. Rest bleibt noch 1.300 Kč. Achtungsvoll.« Túto listinu K. napísala a sama podpísala v zastúpení dra S., hoci menovaný pred tým jej zakázal vydať obžalovanému potvrdenku o platení 200 Kč. Uvedenú listinu použil potom obžalovaný jako doklad v civilnom spore u okresného súdu v S. dôkazom toho, že pohľadávka firmy A. a spol. je len 1.500 Kč a nie 3.700 Kč. Na základe tohoto skutkového stavu považoval vrchný súd horeuvedenú listinu za falošnú a uznal obžalovaného za vinného, hľadiac na § 20 tr. zák., z prečinu padelania súkromnej listiny podľa § 401 a odst. II. § 402 tr. zák.

Právny názor vrchného súdu je mylný. Padelanie súkromnej listiny predpokladá nie nepravdivý obsah listiny, lež padelanie jej formálnych náležitostí. Listina, vydaná skutočne osobou označenou za vydavateľa, nie je falošnou listinou v smysle § 401 tr. zák., bárs jej pôvodný obsah potvrdzuje nejakú nepravdu. V tomto prípade listina, uvedená v obžalobe, je podpísaná vystaviteľkou samou; jej pôvodný obsah nebol dodatočne falšovaný. Obžalovaný nespáchal tedy padelanie súkromnej listiny podľa § 401 tr. zák. tým, že spolupôsobil, aby do listiny bolo pojaté nepravdivé tvrdenie. V smysle § 400 tr. zák. takáto činnosť je jako padelanie listiny trestná len vtedy, keď sa vzťahuje na verejnú listinu. Preto mýlily sa súdy nižších stolíc, keď kvalifikovaly čin obžalovaného za padelanie súkromnej listiny podľa §§ 401—402 tr. zák. Zbýva ešte otázka, či nevyčerpáva čin obžalovaného skutkovú povahu iného trestného činu a menovite pokusu zločinu podvodu podľa § 50 tr. zák. nov. a §§ 65 a 380 tr. zák.

Čís. 4463.

První věta § 81 tr. zák. předpokládá, že mařený úkon byl v době násilného vztažení ruky nebo nebezpečné výhrůžky zahájen a neskončen (právě prováděn); druhá věta § 81 tr. zák. čelí jen proti vynucení (bu-